

UVODNA RIJEČ

Poštovani članovi obitelji Jurković, profesore Miljenko, gospodo Arijana, unuci Ivane i Tine, poštovani predsjedniče naše Akademije, dame i gospodo, sve Vas pozdravljam i zahvaljujem Vam na dolasku.

Prije nešto više od godinu dana, 30. prosinca 2014., preminuo je jedan od najzaslužnijih i najdugovječnijih članova, ne samo našeg Razreda nego naše Akademije, akademik Ivan Jurković. Redoviti član postao je 1969., s 52 godine. Bio je, dakle, u Akademiji punih 45 godina. (Za sada ga je nadmašio samo Supek s 46 godina.)

Nije, dakle, čudno da se akademik Jurković sjećao mnogih događaja u Akademiji iz prošlosti, na koje nas je na razrednim sjednicama u raznim prilikama često znao podsjećati, a svi znamo kakav je bio: aktivan i angažiran u radu Razreda, pa i Akademije, doslovce do „zadnjeg daha“. Sjećamo se kako je na zadnje sjednice Razreda bio prisiljen dolaziti sa sanitetskim prijevozom, koji nije dozvoljavao da ide na račun Akademije. To svjedoči, uz mnoge druge činjenice, kako je ozbiljno i savjesno shvaćao obveze članstva u Akademiji, u čemu je mogao biti primjer mnogim mlađim akademcima, a posebno kad se radilo o izboru novih članova. Evo samo jedan primjer: osobno mi je pričao da je jednom prilikom bio na čelu jedne državne delegacije u Kini, a za to vrijeme bila je sazvana i izborna skupština. Došao je avionom na jedan dan, kako bi mogao prisustvovati izornoj skupštini i glasovati, i već sutradan je odletio natrag u Kinu. Netko će možda reći: pa mogao si je priuštiti! Da, ali pitam se koliko bi drugih akademika tako postupilo. Mnogi bi odmahnuli rukom: jedan glas više ili manje, nije bitno...

Kad već to spominjem, svi znamo da je obnašao visoke političke dužnosti; o tome će više reći sljedeći govornici. Ali i kad je bio angažiran na drugim funkcijama, uvijek i u svakoj prilici zastupao je dignitet HAZU.

Iako je odbijao sve funkcije u HAZU, osim onih vezanih uz struku – bio je predsjednik više znanstvenih vijeća – mnogi predsjednici rado su se konzultirali s njim i tražili njegovo mišljenje.

Osobno ga se sjećam kao vjerojatno najboljeg nastavnika na cijelom studiju. (Možda je jedino pokojni profesor Ljudevit Barić bio isto tako dobar nastavnik, ako ne čak i bolji. Mislim da bi se i profesor Jurković složio s time. Ali Barića se sadašnje generacije više ne sjećaju.) Bilo nas je troje s PMF-a koji smo upisali njegov kolegij (doduše, nije nas ni bilo puno više na godini), koji se nama nudio kao izborni. Profesor Jurković posebno je za nas troje prirodoslovaca osmislio zaseban kolegij; kako nije bio obavezan, za njega nije bilo predviđeno mjesto ni vrijeme u satnici pa nas je prof. Jurković okupio oko svog pisućeg stola, u svojoj sobi. Mislim da smo na kraju svo troje dobili odličan.

Ne mogu reći da smo baš uvijek i o svemu imali isto mišljenje. Primjerice, kad se raspravljalo o statusu i reizboru suradnika, neki u Razredu bili smo mišljenja da si izborom suradnika sužujemo kasniji izbor kandidata za redovite članove. (Osobito su društveni razredi zagovarali da se zadrži kategorija suradnika.) Ali on je bio uvjeren da je to za dobrobit Akademije.

Zaključno, sigurno se može reći da je sebi podigao trajan spomenik (Horacije bi rekao “aere perennis”, trajniji od mjedi), i to ne samo u znatnosti nego u društvu općenito. I o tome će biti više riječi u nastavku. Zato sada molim govornike, kako su navedeni u pozivu, da uzmu riječ. Izvolite, kolegice...